

autoriserede Dyr læger vare erklærede uheldbrelige. Ministeriet ſvarede, at det ikke kunde meddele en yderligere Berettigelse til at praktisere ſom Dyr læge end den, der tilkom Enhver. Alſaa med andre Ord, Ministeriet erkjendte, at det ikke havde nogenſomhelſt Berettigelse til at meddele Undtagelſer fra den almindelige Lovgivning om Dyr lægernes Ret til Praxis. Jeg veed ikke, om der er Medlemmer i Thinget, der kunne mindes, at der er udkommet Love efter 1860, ſom have givet Ministeriet den omſpurgte Bevillingsret? Jeg kjender ikke ſlige Love, og jeg tror, at man kan forudsætte, at, naar det er Indenrigsministeriet, der ſkulde meddele ſlige Bevillinger, var det ikke let tænkeligt, at det ſkulde være uvidende om, at ſlige Bevillinger vare givne og i Brug. Jeg finder derfor, at Ministeriets offentlige Udtalelſe maa være et tilfredsstillende Vidnesbyrd om, at der ikke foreligger nogen Bevillingspraxis i den omſpurgte Retning. Naar nu Forholdet er det, at Grundlovens § 27 er given ſom Bærn for Lovgivningsmagten overfor mulige Misbrug af Bevillingsmyndigheden, ſaa kan jeg ikke forſtaa, at man netop fra Folkethingets Side vil opfordre Ministeriet til at gjøre Brug af ſin Bevillingsmyndighed, naar man ikke er fuldt overbevist om, at Ministeriet har en ſaadan Ret. Thi at ſige ſom den ærede Ordfører: Vi tage det ikke ſaa nøie, Ministeriet kan ſelv underſøge, om det har en ſaadan Ret — har det den ikke, kan det gjøre noget Andet, ſynes mig ikke at være rigtig god Praxis. Da Rigsdagen ikke er ſaa ganſke ung længer, men har virket i over 30 Aar, ſaa maa Rigsdagen og Folkethinget ogſaa være iſtand til ſelv at værne om ſine Rettigheder og vide, hvor meget og hvor lidt den kan, og hvor Ministeriets Myndighedsgrændſe gaar. Jeg mener alſaa, at fra Folkethingets Side er der ſærlig Opfordring til at paſſe nøie paa, at Bevillingsmyndigheden ikke misbruges, og der er heri ſaameget mere Grund for Folkethinget til ikke at opfordre Ministeriet til at gaa ud over, hvad der foreligger klar og utvivſom Gjæmnel for. Dette er for mig en afgjørende Grund til at modſætte mig Andragendets Henviſning. Nu kunde jeg vel tænke mig, at der var et Folkething, der ſtod i en ſaadan Opposition til Indenrigsministeren, at det vilde lede ham, om jeg ſaa maa ſige, paa Glatis ved at opfordre ham til at foretage Skridt, for hvilke han ved en ſenere Rigsretsaktion ikke kunde undgaa at blive dømt; jeg kunde, ſom ſagt, tænke mig, at Konfliktten var bleven ſaa ſkarp, men naar jeg ſer, at Medlemmer af Udvalgsflertallet, ſom maa ſiges at høre til Ministerens meſt hengivne Venner, kunne tage Del i denne Henviſning, kan jeg ikke finde anden Grund til denne mærkelige Indſtilling, end at, da man har gjort en Feil een Gang, ſaa mener man, at det er rigtigſt atter at begaa den. Hvis man kunde fortolke Indſtillingen ſaaledes, at den alter-

nativt gif ud paa at opfordre Ministeriet til at fremme en Reform af Veterinærlovgivningen, ſaa vilde jeg for mit Bekommende med Fornøjelſe tiltræde den, men efter hvad jeg ſom nyt Medlem har hørt her i Thinget om den tidligere Praxis, ſaa lader dette ſig ikke gjøre. Man kan ikke lægge forſkjellige Ting ind i Indſtillingen; den maa referere ſig og henholde ſig til Indholdet af det Andragende, hvorom Talen er. Søvrigt vil jeg om Veterinærlovgivningen blot tillade mig at ſige, at, naar den høitærede Miniſter forleden Dag meddelte os, at man i England anſaa vor Veterinærlovgivning for ſaa overordentlig udmærket, vil jeg tillade mig at betvivle, at de praktiſte Englændere have været fortrolige med den Side af vor Veterinærlovgivning, ſom angaar Dyr lægernes Ret til Praxis. Jeg vil betvivle det, thi jeg tror ikke, at det kan være muligt for Englænderne at hitte Rede i den Side af vor Veterinærlovgivning, og jeg tror det ſaameget mindre, ſom det foreligger med al mulig officiel Lydelighed og Klarhed, at det høitærede Indenrigsministerium ikke har været iſtand til i Løbet af en Memneſtealder at danne ſig en beſtemt Opfattelſe af, hvad vor Lovgivning egentlig indeholder om dette Punkt. Der foreligger de mærkelige Skrivleſer fra Ministeriet, og i ſaa Henseende var det gamle Rancelli ikke heldigere ſtillet, thi ogſaa det udtalte med ſtor Beſtemthed Anſkueller om Dyr lægernes Retſtilling, ſom ſenere ere bleve underkjendte af Domstolene efter en længere Udvikling, der udmærker ſig ved flere Kurioſiteter. Jeg tror derfor ikke, at Englænderne, naar de lære denne Sag nøiere at kjende, ville beholde deres fordelagtige Anſkuelse om vor Veterinærlovgivning paa dette Punkt. Det er en ganſke løierlig Hiſtorie, der knytter ſig til vor Veterinærlovgivnings Udvikling, ſom det imidlertid vil blive for vidtløftigt her at udvilde. Jeg vil kun bemærke, da det er karakteriſtiſk ogſaa for denne Side af vor Lovgivning, at omtrent ſamtidig med den Lendents, der opſtod hos vore Autoriteter til at fremme vor Retſpraxis's Udvikling ved at fremdrage hidtil overſete Lovbeſtemmelſer, gjorde der ſig ogſaa en Lendents gjældende til at udvide de privilegerede Dyr lægers Eneret. Det var paa det Tidspunkt, at man for Alvor fik Dinene op for, hvad der laa i den gamle Fundats af 1777 § 9 om Grouſmedenes Mangel paa Ret til Beſlag og Heſteſkure. Saa vidt vides har man ikke gjort førſte Del af Paragraphen gjældende; Grouſmedene have endnu Ret til Beſlag, ſaa vidt jeg veed, men der kan maaske komme et Forbud, hvad dette Punkt angaar. Man traf det frem, og Domstolene vare førſt i Tvivl, om de aldeles ſkulde underkjende Indenrigsministeriets forſkjellige Reſolutioner, og de begyndte med at undlade at ſtraffe de tiltalte Dyr lævkaſalvere, idet de gjorde gjældende, at det var lidt haarbt at ſtraffe dem, naar Ministeriet havde